

ΕΤΟΣ ΣΤ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 281

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΙΤΑ 10

Τιμή ετησίας συνδρομής προπληρωτέα διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20
Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἰπποκράτους ἀριθ. 5, παρὰ τῆ πλατείᾳ τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 1 Ἰουλίου 1884.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΟΜΑΤΑ

Ὁ ναύαρχος Μιαούλης ὁ περιελθὼν τὴν Ἀνατολὴν ὡς πλωτὴ ἤλεκτρικὴ συστοιχία καὶ ἤλεκτρίσας τὰ πατριωτικὰ ὄλων τῶν εἰς τὰ παράλια τῆς Μεσογείου Ἑλλήνων, ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ θριαμβευτικοῦ περίπλου του, μὲ τὸ πλήρωμά του σώον, διότι εὐτυχῶς κανεὶς ἀξιωματικὸς ἢ ναύτης δὲν ἔπαθεν ἐκ τῶν σφριγχτῶν ἀδελφικῶν ἐναγκαλισμῶν τῶν ὑποδοῦλων ἀδελφῶν ἢ ἐκ δυσπεφίας ἐκ τῶν πολυτελεστάτων γευμάτων ἀτῖνα παρέθετον πρὸς τιμὴν των. Ἐν τούτοις τί νομίζετε ὅτι ἐλόμισεν εἰς Πειραιᾶ ὁ Ναύαρχος Μιαούλης μετὰ τὸν περίπλου του; δάφνας; εὐχάς; πατριωτικὸς πόθος; χρήματα ὁμογενῶν πρὸς συντέλεσιν μεγάλου ἔθνικοῦ ἔργου; Ὅχι, οὐδὲν ἐξ ὄλων τούτων ἐλόμισε λωποδύτας καὶ κκυόργους ἐξ Ἀλεξανδρείας, οἵτινες ἔλαβον τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ ταξειδεύσωσιν ὑπὸ τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν.

Τί παράδοξος σαρκασμὸς τῆς Εἰμαρμένης!

Ἐν τσοῦτῳ ἰδοῦ καὶ ἐν τελευταίῳ ἐπιπέδιον τοῦ περίπλου τοῦ Μιαούλη, δεῖγμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν ἐξω ὁμογενῶν.

Ἐφημερίς τις ἑλληνικὴ ἐκδιδόμενη ἐν Αἰγύπτῳ λόγον ποιουμένη περὶ τοῦ πληρώματος τοῦ Μιαούλη γράφει:

«Οἱ κ. κ. ναῦται...»

Ὡστε οἱ καυμένοι οἱ ναῦται μας οἵτινες ἔφυγον ἐκ Πειραιῶς χωρὶς κανὲν ἐφόδιον, ἐφόρεσαν ἐν Αἰγύπτῳ χάρις εἰς τὴν εὐγένειαν τῶν αὐτῶν ὁμογενῶν δύο κ ἄ π α.

Καὶ ἀφοῦ οἱ ναῦται ἔγειναν κ. κ. φαντασθῆτε τί ἔγειναν οἱ ἀξιωματικοί!

Εἰς ἐν τι κυρίως ἀπὸ τῆς ἀναβάσεως αὐτοῦ εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐπέστησεν ἰδιαίδντως τὴν πρροσχὴν καὶ τὴν ἐνέργειάν του ὁ μεγαλόνοστος πρωθυπουργὸς μας, εἰς τὸ κόψιμον. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἔγειναν κοκτῆρια δημόσια καπνοῦ, εἰργάσθη δὲ πολὺ ἢ περιεργωμένη τὰς ἐπαρχίας καὶ κόπτουσα κεφαλὰς λαϊμητόμος. Ὡστε δύναται κάλλιστα ν' ἀποδοθῆ καὶ εἰς αὐτὸν τὸ συμβολικὸν ἐπίθετον καὶ ἔτιλος Μ ἔ γ α ς Κ ὅ π τ η ς, τὸν ὁποῖον ἔφερον ὁ Καλλιόστρου καὶ πολλοὶ ἄλλοι διάσημοι ἀγύρται.

Ἡ κυβέρνησις στέλλει εἰς Γαλλίαν στρατιωτικοὺς ἀντιπροσώ-

πους τῆς διὰ νὰ παρευρεθῶσιν εἰς μεγάλα στρατιωτικὰ γυμνάσια Μετ' ἔθνικῆς ὑπερφηανείας δυνάμεια ν' ἀναγγειλωμεν ὅτι οἱ εἰρημένοι στρατιωτικοὶ κομίζουσι καὶ τὸ σχέδιον τῆς ἐν Τραχώναις πλαστῆς μάχης, ζητηθὲν παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ γαλλικοῦ ἐπιτελείου.

Ὁ στρατηγὸς Μποῦμ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Φαληρικοῦ θεάτρου μετὰ τὰ γυμνάσια τῶν Τραχῶνων εἶχε καὶ τὴν ἀξίαν τῆς αἰτιαλίε. Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ σατυρικωτέρα ἐμπνευσις παρὰ τὴν παρωδίαν τοῦ κ. Τρικούπη νὰ διαδεχθῆ ἢ παρωδία τοῦ Ὀφφεμπαχ. Οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ Φαλήρου εἶνε οἱ καλλίτεροι ἀντιπολιτευόμενοι.

Αἱ δὲ παραστάντες καὶ εἰς τὰ δύο θεάτρα ἠδύνατο νὰ πιστοποιήσωσιν ὅτι ὁ κ. Ρεῖνε δὲν εἶχε τίποτε νὰ ζηλεύσῃ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν, ὁ δὲ στρατὸς ὁ λαθῶν μέρος εἰς τὰς μάχας τῶν Τραχῶνων ἠμποροῦσε κάλλιστα ν' ἀναπληρωθῆ ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ φαληρικοῦ θιάσου.

Εἰς κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τοῦ θεάτρου:
— Ἀπόψε ἔπρεπε νάρθῃ ὁ Τρικούπης!

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ἀνεγνώσαμεν τὸ βούλευμα καὶ ἀπηλαύσαμεν τὴν ἀπολογία τοῦ κ. Ι. Τυπάλδου. Ὁμολογοῦμεν δὲ ὅτι τὸ νέον τοῦτο ἐπιπέδιον τῆς μεγάλης συνδικατικῆς ὑποθέσεως, ἢ συκοφαντικῆ παραφυῆς τῆς ἀπάτης, ἃς μᾶς συγχωρήσωσιν αἱ ἐπαρχιακαὶ συναδέλφοι, ἀλλ' ἐπεσκίασε σχεδὸν δι' ἡμᾶς τὴν κυρίαν ἄφορμὴν, ἐξ ἧς προήλθε. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συβῆ ἄλλως, ἀφοῦ ἦρως τοῦ σκανδάλου ἦτο ὁ δικηγόρος κ. Τυπάλδος, μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἀδυναμίας μου. Οἱ δὲ φοιτῆται τῶν πληθικῶν αἰθουσῶν τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων δὲν ἠμποροῦν παρὰ νὰ δικαιοῦσιν τὴν συμπαθειάν μου. Ἐν τῷ πεζῷ αὐτῷ δικαστικῷ κόσμῳ, δὲν αὐξάνει καὶ πληθύνει καθ' ἡμέραν ἢ Νομικὴ μας Σχολή, ἀποβλοκῶνει ἢ διηκενῆς ἐνασχόλησις περὶ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἠτιτος λόγου κρείττενος καὶ διέπει ὁ περὶ πεντάρας ἀγῶν, καὶ δοτις ἀποτελεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ ταυτημορφῶν συρρετῶν Μαριολοποδύλων καὶ Μαρινοπούλων καὶ Καζαντζήδων καὶ ἄλλων τοιοῦτων ἀσημαντοτήτων, ὁ κ. Ἰω. Τυπάλδος εἶνε μία ἰδιόρρυθμος καὶ περιέργος προσωπικότης

πρό της όπείας άξίζει κανείς να σταματήσει. Και οι παρακολούθουντες επί χρονικά έθλων σχεδόν των διασήμων δικών των τελευταίων έτων δέν δύνανται να συγκρατήσουν παράδοξόν τι συναισθημα πρό της έκκεντρικής ταύτης φυσιογνωμίας του γηραιού νομομαθούς, όστις προκισμένος φύσει με ίσην εύστροφίαν πνεύματος και έλαστικότητα γνώμης, εύγλωττίαν και έλλειψιν άρχών, άπειρον σέβας μόνον προς την επιστήμην του και μεγάλην περιφρόνησιν προς όλα τα άλλα, διοράται παντού αναμιγνυόμενος, άκούρατος, γεννών σκάνδαλα, άκάματος πολεμιστής και έτοιμος πάντοτε να υποβάλη τους γεροντικούς αυτού ώμούς και την ναυτικήν ζωηρότητά του προς στήριξιν των μάλλον έτοιμορρόπων και ρυπαρών υποθέσεων.

Μικρός, ξηρός, ισχνός, εύκίνητος, με τό ως άρχαίαν μεμβράνην δέρμα του, με τα ύποφατα και ιδιότροπα γενεία του, τα όποια διαθέουν γύρωθεν όλον τό κάτω ήμισυ του προσώπου του χωρίς να έγγίξουν τόν κόμωνα, με την όξείαν φωνήν του χρωματιζομένην υπό της ιδιαιτέρας κεφαλληνιακής προφοράς, είνε πλασμένος τύπος δικανικού, όστις τό ισρώταρον πράγμα έν τώ κόσμω εύρίσκει την υπέρβυσιν της γνώμης του. Και δια να επιτύχη τούτο κουργίζεται ως οργανέτιο ή ως έξυπνητήρι και δύναται επί όρας να όμιλή, να χειρονομή, να περιπαίξη, να συρίζη, να φιλοσοφή, να εύφολογή, να εξάπτεται, να όρκίζεται, να κολακεύη, να άπειλή και δέν ξεκουράζεται και δέν παύει την επί του αυτού τόνου ανέλισσομένην ως κριγιάς γρύλλου ή άσμα κώνωπος άνηλεή μονοψών του, παρά όταν ό άκροατής του έξηγητλημένος είνε πρόθυμος να τή παραχωρήση τά πάντα άρκει μόνον να μη έξακολουθή να του ζαλίξη τά αυτιά και τό πνεύμα.

"Όπως ό άρχαίος κομικός έλεγε περί τινος ότι εγένετο ατρίμαμα, κύμαλον, παιπάλη» διά να κάμη τους άλλους να γελάσουν, ό κ. Τυπάλλος γίνεται ό,τι θέλατε διά να κάμη τους άλλους. . . να κάμουν ό,τι αυτός θέλει. Και έν πεποιθήσει νομίζει, ότι δέν ποιείται βλαβεράν χρήσιν της άναμφορητήτου εύστροφίας του πνεύματός του, της άνεγνωρισμένης πολυμαθείας και της ισχυράς διαλεκτικής του, αναλαμβάνων να διαδώση οίκοθύποτα ύπόθεσιν. Έπερησιόθη τό επισκοπικά, υπερησιόθη τό προβελεγγιανά και άκόμη έναυλος διατελεί εις τα ώτα όλης της έλληνικής κοινωνίας εκπλήκτου ή διάσημος επί των Βελεντζιακών άγύρευσίς του, καθ' ήν όρθών έν προκλητική στάσει μαχίμου άλεκτοριδίου επί των άκρων των όνυχων τό μικρόν του άναστήμα και έντεινών τόν λαϊμόν και την φωνήν του άπηθύνη προς τους βλακωδώς παρατηρούντας αυτόν δι' ήμικλείστων όμμάτων ένόρκους της Θεβαϊκής ληστείας την άνηκούστου θράσους εκείνην έρώτησιν: "Τολμάτε να καταδικάσητε τόν Βελεντζαν, τόν χιφιδάλη έν πατριωτισμώ αδελφόν του Μιλτιάδου ;"

Εις μέγαν βαθμόν κατέχει και τό ιδιάζον χαρακτηριστικόν όλων των εύστρόφων και δυστρόπων πνευμάτων να τά βάζη με πολλούς μαζί και να τά όγάξη πέρα. Και εις την διάθεσιν του αυτήν όφείλεται ή προηγουμένη μετά την καταγγελία του κ. Ράδου ίταμής ειρωνείας δήλωσις, δι' ής προκαλεί, λέγει, και όλους τους άλλους εισαγγελείς και άντεισαγγελείς της πρωτεύουσας, άν έχουν καράπονα, να τόν καταμηνύσουν όσω τό δυνατόν γρήγορα, διότι βιάζεται να φύγη εις Χαλκίδα! Έπιθέτομεν ότι γράφων την δήλωσιν ταύτην δέν ειχεν όπ' όφιν του και τόν σύλλογον των Εισαγγελέων. Ούχ ήττον ένετάλημεν να δηλώσωμεν ότι ό φερώνυμος σύλλογος ούδέν έχει κατ' αυτού παράπονον και εις ούδεμίαν καταγγελίαν θά προβή.

Και όχι μόνον να τόν καταμηνύσουν έπροκάλεσεν, αλλά και δι' άλλης δηλώσεώς του έδειξάσεν έσους ειχόν την τόλμην να τά βάλουν μαζί του ότι θά λογαριασθή με όλους ένάποιν των ένόρκων! Και θά τό κατορθώση. Διότι οι ταλαίπωροι ένόρκοι, χωρικά κάππαι, φθειρώσαι φλοκάται, άγροτικά σελάγια, υσταλέοι όφθαλμοί, κοιμισμένοι διάνοιαι, πάντως συλλαμβάνουν φανταστικήν τινα ιδέαν περί του μικρού τούτου όντος, όπερ όμιλοϋν προς

αυτούς τους κατακλύζει υπό χείμαρρον άκαταλήπτου μόν αλλά την όκοίαν κατορθώνει να τοίς καθιστά άίσθητην, λογικής δευόνητος, νομογνωσίας, όργής, ψυχολογίας, σαρκασμών, όπερ δέσμεται δια τά άσύμπερα αυτά μέρη έπιτηδείως χωρίς ναφίνη κανέν έχνος της διαβάσεώς του και όπερ όράττεται μετά σπανίας έπιδειξίότητος μόνον παντός ό,τι χρησιμεύει εις τόν σκοπόν του.

Φαντασθήτε ότι εις την τελευταίαν του αυτήν άπολογίαν, έξ ής παρασύρθημεν να χαραξώμεν την σημαγραφίαν του, καταρεύγει και εις την γραμματικήν και προσκαλεί εις υπεράσπισίν του τόν Γεννάδιον και τόν κ. Κόντο! Και στηριζόμενος εις ένα διαζευκτικόν σύνδεσμον του ου μιάζει τόν καυμένον τόν Αίωνα ζητών ναποδείξη έπάνω κάτω ότι: α') ό Αίών υπερασπισθείς τους έριτίμους και ύβρίσας τους δικαστάς εγένεεν αίτία της καταδικώσεως των πρώτων, έξερεθισθείσης της κοινής γνώμης; β') ότι παρεξηγήσας άθώα σ τινάς φράσεις; του ώκοδόμησεν έπ' αυτών άνύκαρτα έγκλήματα, δι' ά δέν εύθύνεται ό κ. Τυπάλλος, άδικώς έπομένως και αυτός καταδικώμενος χάριν των παρενοήσεων του Αίώνος. Τώρα άν είνε άληθή αυτά πρέπει να γίνουν δύο τιά: Τά θύματα του Αίώνος να ζητήσουν να τεθή υπό άπαγόρευσιν δις να μη χαντακώση και άλλους. Όλοι δε οι έχθρικός προς τό συνδικάτον διακειμένοι ναρχίσουν νακαυθύνουν πλέον τάς δολογίας των όχι προς τόν κ. Άμπελάν, αλλά προς τόν Αίωνα, ως τόν αίτιον της έφαρμογής του νόμου.

"Όσοι δε έξακολουθούν να είνε άκόμη φίλοι του άντι πάσης προσευχής πρέπει κάθε πρωί ναπαγγέλλουν την ισπανικήν παροιμίαν: Θεέ μου, φύλαξέ με από τους φίλους μου και έγώ ήξεύρω να φυλαχθώ από τους έχθρούς μου.

ΚΡΑΚ

ΟΙ ΤΡΑΧΩΝΕΣ
(Καθυστερήσαν)

Τ' είν' τό κακό που γίνεται; Τι τρέχει τόσος κόσμος; Μή ρίχνη ε' τόν Παράδεισο ό Παναγής κανόνια; Η ό Καζάζης μάθημα κάνει για τά παλούκια; Δέν ρίχνει στον Παράδεισο ό Παναγής κανόνια, Ούδ' ό Καζάζης μάθημα κάνει για τά παλούκια. Παλαίονε ε' ταί, Τράχωνες Τρικούπης με Τρικούπη, Και σσιούνται γύρω τά βουά και τρέμουνε οι κάμποι, Ό Πάρνης εξαφρίζεται και σιμάζει' ή Πεντέλη, Και του Τρελλού ιδρώνουνε τά σωδικά του αίμα. Τάσκέριζα εξαφρίζουνε και τά φουσατά' αφρίζουν, Τάλογα χλιμιντρίζουνε και δέν βλέπουν την ώρα. Τους χαλινοϋς να ρίζουνε, να φάνε τό τριφύλλι. Έδω κοντάρια αστράφτουνε, σπαθιά εκεί πέρα λάμπουν, Και στέλεται στο ψήλωμα ό στρατηγός Τρικούπης, Ισιάζει τά φωκώλα του και σκάει τά ρουθούνια, Σάν ά τι που μυρίζεται και θέλει να χουμήξη. . . . Τό πρόσταγμα έδόθηκε' όρμούνε τά φουσατά. Ό κουρνιαχτός σηκώνεται, τόν ούρανό θολώνει, Κι' ό ήλιος έφοβήθηκε και κρύβεται 'ς τά νέφια. Βροντά τό λιανοτούφεκο, λόγχη τή λόγχη σπρώχνει Και χιλιαί χύνουν αστραπαίς σπαθιά ξεγυμνωμένα. Έχθρός μ' έχθρό συμπλέκεται' ανακατόνουν' όλοι, Και γάνει ή μάνα τό παιδί και τόν άπέντη ό σκύλος. Ηλθε και τό κοντόβραδο' ό στρατηγός φωνάζει: Κάτου, παιδιά μου, τάριματα, qu' είν' ώρα για να φάμε. Φθάνον αυτά για σήμερα' άξιοι της πατριδος. Όλοι σας έδειχθήκατε qu' έμοϋ του στρατηγού σας. Δύο λεπτά από σήμερα αυξάτω τόν μισθό σας. . . Έ'ατε, πάμε γρήγορα να μην κρώση ή σούπα. Βάνουν 'ς την θήκη τά σπαθιά, 'ς τόν ώμο τά τουφέκια. Και πάνε ε' τους στρατώνας τους ήσυχα να δειπνήσουν. Χαρούμενος κι' ό στρατηγός ε' τό σπιτι του γυρίζει, Που τόση δόξα άπέκτησε χωρίς να σπάση μύτη! Φάλλετα, Μούσαιε, φάλλετα τή δόξα του Τρικούπη, Και 'ς τό κεφάλι βάλτε του στεράνι από τοικνίδες.

ΑΔΟΥΠΗ.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ὁ Πὰρ ἀβλεῖ περιπαθῶς καὶ φύσημα ζεφύρου
τὴν ἀρμονίαν τοῦ ἀλλοῦ μέσα ὅτ' αὐτὰ μου φέρνει,
κί' ἐκεῖ κορτὰ εἰς τὸ γυαλὸ τοῦ μαγικοῦ Φαλήρου
μπάτης γλυκὸς τὴν ἀμμουδιά εἰς τὰ φτερά του πέρνει,
καὶ καταλάμπει τοῦραοῦ ταστερωμένο δῶμα,
κί' ἀκούετ' ἀπὸ μακρὰ μυστηριώδης βρῶμα.

Παίζουν οἱ Τρίτωνες τρεῖς ἄ ἐπάνω εἰς τὸ κύμα
κί' ἀόραται Νεράιδες μὲ γέλοιο κυνηγοῦνται,
Σειρήνων λαρυγγίσματα ἀκούε σὶ κάθε βῆμα,
καὶ ἄνθρωποι κατάδικοι παρτοῦ κατατομοῦνται-
'Εδῶ κί' ἐκεῖ σὲ σταματᾷ οὐκ ἄμαρν. Ἰλλδος,
καὶ ὁ Τρικούπης σέπτεται τὸ μέλλον τῆς πατρίδος.

'Στὸν Ἰλλισὸ ἀκούονται ντουέττα τῶν βατράχων,
καὶ μέσα ὅτου κονὰξ κονὰξ θαρρεῖς τὴν ποικιλίαν
'πὼς ἐξυμνοῦν τὰ τρόπαια τῶν Μαραθωνομάχων
καὶ τοῦ Τρικούπης τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν παμβασιλείαν.
Ακούονται ἀλλήματα, φλογέρας καὶ κουνούρια,
ἀ.ἀ.δ' ὅμως ψάλλει ποῦ καὶ ποῦ κί' ὀγάδαρος τοῦ Ντούνια.

Παρτοῦ καρποὶ κί' ἀπόλαυσις ἀγαπητῆς εἰρήνης,
κοιμοῦνται εἰς τὸ ὑπαιθρον ἀμέριμοι πολῖται,
κ' ὑπὸ τὸ φέγγος τὸ λαμπρὸν τῆς ἀργυρᾶς σελήνης
γυμνοῦν τὸς εὐδαίμονας κατοίκους λαποδοῦται.
Καρεῖς διὰ τῆς ἀθρίων τῆς πόρουε δὲν τυρβάζει
κί' ὁ κύριος Θεόδωρος ὅστην Κηρυσσιὰ ρεμβάζει.

'Εδῶ ἡ χάρες τὸν κροτὸν τῆς Ἀφροδίτης πλέκουν,
εὐώδη οὐρητήρια μυρίζουν παραπέρα,
καὶ ὅτῶν βουνῶν τῆς κορυφᾶς ἀγγέλοι παραστέκουν
τὰ πάρον τὸν ὕγειον τῆς Ἀττικῆς ἀέρα.
Θεάματα φανταστικά καὶ χρώματα καὶ φῶτα,
καὶ ὁ Σταμούλης πουθερὰ δὲν φαίνεται ὅαν πρῶτα.

Μοσχοβολᾷ μ' ἀρώματα βαρετὰ ἢ ἀτμοσφαῖρα,
φορήμα ἀναπαύονται στοὺς ὄρθμους καὶ κυλιοῦνται,
ἀπὸ μακρὰ μᾶς χαιρετᾷ κ' ἡ εἴθυμος χολέρα,
καὶ Τοῦρκοι Μπεχλιβάρηδες παρασημοφοροῦνται.
Μὰ ξεφουᾷ κί' ὁ Μπουμπροδὸς μὲ τὴ λεπτὴ του μύτη,
καὶ ὅτε λόγος γίνεται γὰρ τοῦ Δρομοκατῆ.

SOURIS

ΔΙΑΒΟΔΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Κύρια Ἀμπελᾷ ἠξέρετε ποίας γνώμης εἶνε τὸ συμβούλιον
τῶν Ἐφετῶν περὶ τοῦ συνδικατοῦ; Καὶ σεῖς, κύριε Κερύδα; Τί
νομίζετε σεῖς οἱ ἄλλοι; Ἡμεῖς δὲν ἐκαταλάβαμεν τίποτα! Ἡ
Νέα Ἐφημερίς καὶ ἡ Ἀκρόπολις λέγουν ὅτι ἐπιχωροῦνε
τὸ τῶν πρωτοδικῶν ἄλλ' ὁ Αἰῶν καὶ ἡ Στοὰ μὲ τὴν αὐτὴν
μάλιστα φράσιν ὅτι τὸ ἐξερχνίζει. Καὶ ὡς νὰ μὴ ὑπάρχουν πλέον

οἱ Ἐφεταὶ οἱ ἐχθόντες τὸ βούλευμα διὰ νὰ δώσουν ἐν ἀνάγκῃ
καὶ τὴν πρέπουσαν ἐρμηνείαν, ζητοῦνται τὴν ἐρμηνευταὶ καὶ σχο-
λιασταὶ τῶν δισημάντων ὡς αἱ μεταφράσεις τοῦ κ. Καζάκης χρη-
σμῶν τοῦ ἐφετείου.

* * *

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ περιμένοντες νὰ μάθουν τὰ νέα καὶ νὰ σχη-
ματίσουν γνώμην ἐκ τῶν ἐφημερίδων ἀποκτονοῦσιν ἀνὰ εἰς ἐξ ἀ-
πελπισίας.

* * *

Μόνος τρικουπικός κατὰ τὴν παράστασιν τῆς Δουκίσσης ἐ-
δείχθη ὁ Prince Paul ἐμφανισθεὶς μὲ τὴν Πρωίαν ἀνὰ χεῖρας
καὶ ζητῶν ἐπιμόνως ν' ἀνγκυλώσῃ ἐν αὐτῇ τὰ νέα τῆς Ὀλλανδίας!

* * *

Διὰ νὰ ἰδῆτε ποῖαν ἐπίδρασιν εἰς ὅλας τὰς φάσεις τῆς ἐθνικῆς
ζωῆς ἀσκέῃ ἡ σωτήριος παμβασιλεία τοῦ κ. Τρικούπης, σὰς παραθέ-
τομεν ὀλίγους στίχους ἐνὸς ὑμολόγου του διὰ νὰ θαυμάσητε καὶ
τὴν πρόβον τῆς ποιήσεως ἐν Ἑλλάδι χάρις εἰς αὐτὸν. Ἡ ἐπέ-
λεσις εἶνε ἀξία τῆς ἐμπνεύσεως:

Χαῖρε σφόδρα, Χαρίλαι, χαῖρε
Χαῖρε σφόδρα χαρὰ τοῦ λαοῦ
Φερωτόμως οὕτω καλεῖσαι,
Διαχέεις χαρὰν πανταχοῦ.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Ἰδιᾶζον χαρακτηριστικῶν ὄλων σχεδὸν τῶν παρ' ἡμῖν ἐκτιδο-
μένων βιβλίων εἶνε ἡ ἐντελής ἀδιαφορία τῶν συγγραφέων ὡς πρὸς
τὸ ἀναγνωσίμον ἢ μὴ τοῦ βιβλίου των. Πάντες κατὰ τὸ μᾶλλον
καὶ ἤττον ἀποπειροῦνται πρὸς μίαν μόνον τάξιν τῆς κοινωνίας, ἥτις
καὶ πολυάριθμος δὲν εἶνε καὶ μᾶλλον δύσκολος καὶ μωρεπιδεικτικῶς
παραφροεῖ τὰ ἑλληνικὰ ἔργα. Τὸ μεταξὺ λαοῦ καὶ λογίων χάσμα
τῆς γλώσσης πλατύνεται ὀσημέραι διὰ τῆς ἀκηδείας τῶν δευ-
τέρων νὰ ἐργασθῶσι καὶ κατὰ τρόπον, ὅστις νὰ ἐνδιαφέρῃ ὀλίγον
καὶ ἐκεῖνον. Ἐπομένως ὁ λαὸς ἀντιτάσσει εὐλόγως μείζονα ἀδια-
φορίαν καὶ ἐκ τῆς ἀμοιβαίας ταύτης ἐκτιμῆσεως, ἣν ἐπιδαφιλεύουσιν
πρὸς ἀλλήλους γράφοντες καὶ κοινόν, γεννᾶται τὸ εὐχάριστον θέα-
μα περιέργου τινὸς φιλολογίας, προωρισμένης νὰ διασώζῃ ἐκ τῆς
ἀστίας τὸ χρήσιμον γένος τῶν ποτικῶν, καὶ βιβλιοπωλῶν ἐπεχόν-
των θέσιν τροφοδότη τοῦ ἀξιαγαπήτων τούτων τετραπόδων. Οὐδὲν
δὲ ὑποδεικνύει ἐλπίδα τινα ὅτι ταχέως θὰ παύσωσιν οἱ γράφοντες
ἐν Ἑλλάδι βιβλία νὰ εἶνε αὐτοὶ ἑαυτῶν οἱ μοναδικοὶ συγγραφεῖς
καὶ ἀναγνώσταί.

Εὐτυχῶς τὸ βιβλίον τοῦτο τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ κ. Δροσίνης ση-
μειοῖ εὐόωνον ἀρχὴν τάσεως πρὸς ἐκθρόνισιν τοῦ ἀχρεῖτος τούτου
καθεστώτος. Ἀνήκει καὶ κατὰ τὴν ἐμπνευσιν καὶ καὶ κατὰ τὴν
γλώσσαν καὶ κατὰ τὴν διατύπωσιν ὄλων εἰς τὸν λαόν. Παραδόσεις,
μῦθοι, δοξασίαι, προλήψεις ὄλα δημώδη εἶνε ἀποτεθησαυρισμένα
ἐν αὐτῷ καὶ κατατεταγμένα οὕτω καλλιτέχνως καὶ φυσικῶς, ὅστε
ἐνίτε σχεδὸν νομίζεις ὅτι ἔχεις πρὸ σοῦ συλλογὴν τοῦ Passow ἢ
τοῦ Legrand. Ἰσχυρὰ ἀνταύγεια τῆς δημοτικῆς ποιήσεως πλανα-
ται ἐπὶ τοῦ κομποῦ τομιδίου, οὗτινος πᾶσα ἡ ἀξία συγκεφαλαιοῦται
εἰς τοῦτο ὅτι εἶνε πρωτοτυπότατον ἐν τῇ μιμήσει. Νὰ μελετήσῃ
τὴν δημοτικὴν ποιήσιν καὶ ἐν αὐτῇ ν' ἀναζητήσῃ καὶ τὴν ἐμπνευ-
σιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν εἶνε ἰδέα, ἣς πᾶσιν τὴν χρησιμότητα κατε-
νόησε ὁ κ. Δροσίνης.

Γάλλος τις ζωγράφος, ὁ Trouillebert, γράφας ἐσχάτως εἰκόνα
ἰδικὴν του ἔθεσε κάτωθεν τὸ ὄνομα τοῦ διχτήμου Corot καὶ μόλις
μετὰ πολὺν χρόνον ἠγνωσθῆ ἡ ἀπάτη. Εἰς μερικὰ τῶν ποιημά-
των τοῦ κ. Δροσίνης ὁμοίως νομίζομεν ὅτι δὲν εἶνε τόλμη ἀν ση-
μειώσῃ τις κάτωθεν ὅτι εἶνε δημοτικῶν. Πολλοὶ δύνανται ν' ἀπα-
τηθῶσι. Καὶ μετὰ τοῦτο εἶνε περιττὴ πᾶσα πλέον εἰσαγγελία τοῦ
βιβλίου εἰμῆ μόνον μίαν πληροφορίαν: Πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπω-
λεῖα Μπέκ, Ἀντωνιάδου καὶ Βίλμπεργ ἐντὶ δρ. 2 1/2.